

O Nun Yüzüydü Kainat

– figen-aydinli · 15 Temmuz 2025

O'nun Yüzüydü Kainat,

Bir nefesle başladım, bir "Hû" sesiyle
Balya ya vuran rüzgardım önce
Denizin tuzu, zeytinin tanesi, toprağın buğusuydum.
Aradım...
Kendimde kendimi, zerremde küll'ü aradım.
Ben dedikçe kalabalıklaştı içim,
Ben dedikçe daraldı evren,
Nefsimin zindanında mahpus bir hiçtim.
Kitaplar okudum, harflerin gölgesinde serinledim.
Kelimeler birer duvardı, mananın önünde.
Sordum bilgiye, "Yol nerede?"
Dedi, "Yol, yolcunun kendinde."
Sustum.
Sükûtun o engin denizine bıraktım köhnemiş gemimi.
Dalgalar vurdukça dağıldı benliğim,
Yosun kokulu bir teslimiyetti her şey.
Sonra bir yüzde belirdi O'nun nuru,

Madra Dağı'nın serin yelini getirmişti sanki ovasına,
Balya'nın toprağı sinmişti ellerine,
Gözlerinde Kocaçay'ın asırlık sükûneti.
Bir tebessümü vardı,
Sanki kurumuş tarlaya düşen ilk yağmur damlası,
Sanki gurbettekinin kulağına çalınan bir ana ninnisi.
Adı Figen'di, dediler.
Balya'dan bir esintiydi, dediler.
Oysa ben adların ötesinde,
İsimlerin bittiğı, sıfatların tükendiğı yerdeydim.
Onun bakışında gördüm kendimi,
Onun suskunluğunda işittim en gürültülü zikrimi.
Figen bir ayna değildi,
Aynanın ardındaki sırdı.
Balya bir coğrafya değil,
Gönül haritasında bir vuslat durağıydı.
Anladım ki...
Ne arayan vardı, ne aranan.
Ne yolcu vardı, ne de bir yol.
Sadece AŞK vardı.
Bazen bir zeytin dalının ucunda titreyen,
Bazen Akçay'da gün batımının rengine bürünen,
Bazen de Balya'lı Figen'in duru yüzünde tecelli eden.
Ben yoktum, sen yoktun.
Sadece O'nun aşk denizinde çırpınan bir "Hiç" vardı.
O "Hiç" in içinde dönen kainat,
O kainatın kalbinde bir tebessüm,
Ve o tebessümde saklı bütün sırlar...
Ve anladım ki,
Aşk,
Balya'lı bir Figen'in tebessümünde kainatı seyretmekmiş.
Varmak değil,
O yolda kül olmakmış...
Kül olup O'nun rüzgarıyla savrulmakmış,..

Figen Aydınlı.
Balya